

Artikel om "Tit er jeg glad og vil dog gerne græde"

*Komponist: Carl Nielsen 1917
Tekstforfatter: B.S. Ingemann 1812*

"Tit er jeg glad" stod oprindeligt under titlen "Bekjendelser" i B. S. Ingemanns første lyriske værk, *Digte*, der udkom i 1811-12. Ingemann var på dette tidspunkt ganske ung, kun 22-23 år. Teksten taler sit eget tydelige sprog om den sindsstemning og uro, digterjeget gennemgår. Digtet taler til et alment vilkår i menneskelivet: At være splittet i sine følelser og have behov for at vise dem – men samtidig være angst for at blotte sig. Det er et digt, der kan vække genkendelse uanset hvilken livsfase, man befinder sig i. Fra ungdommens usikkerhed til voksenlivets forpligtelser, tab og sorg. Budskabet om at man kan være, som man er, hos den man elsker, kan mildne og trøste eller gøre længslen endnu større.

Carl Nielsens melodi til Ingemanns digt udkom første gang i samlingen, *En snes danske viser*, fra 1917. Baggrunden for udgivelsen var et forslag fra Thomas Laub om, at han og Nielsen i fællesskab skulle gå i gang med at skabe en stor samling af nye enkle melodier til en række danske lyriske tekster. Det blev til to samlinger begge med titlen, *En snes danske viser*, fra 1915 og 1917. Det skulle vise sig at blive et væsentligt bidrag til dansk kulturhistorie. Ved musikkens hjælp ville Laub og Nielsen demokratisere de erfaringsmuligheder, der lå i teksterne. Melodien lyser på teksten, som Carl Nielsen selv har udtrykt det. På den måde kan en tekst, der måske er vanskelig at læse, få et almengyldigt liv gennem melodien.

Det er nærliggende at læse og lytte Carl Nielsens egen livssituation i disse år ind i den melodi, han komponerede til Ingemanns tekst. Forholdet til Anne Marie Carl-Nielsen var vanskeligt, og han frygtede ensomhed og isolation. Udtryksbetegnelsen for melodien er "Inderligt", og melodien i sangstemmen indledes med en tonegentagelse. Melodien er let bølgende og med en sukkende virkning, der understreger tekstens klare følsomhed. Musikken stræber mod den enhed af form og tone, som digtet er skrevet ud af, så hver strofe kan synges autentisk på samme melodi. Det var noget nyt på den tid, og Carl Nielsen og Thomas Laub ville fremme den strofiske sang i modsætning til kunstsangen, hvor hvert vers har sit eget akkompagnement. Det var den tankegang, der slog igennem med Folkehøjskolens Melodibog fra 1922. Her stod salmer og sange side om side, så salmerne kom ud af kirken og blev brugt i en større og bredere sammenhæng. Det er helt unikt og har præget den danske sang frem til i dag.

Af: *Emilie Wieth-Knudsen*

Udarbejdet af BibZoom - Bibliotekernes Digitale Musiktjeneste.

